

Abstrakt

Po skončení studené války se Turecko ocitlo v mocenském vakuu vzniklém rozpadem Sovětského svazu. Americko-Turecké vztahy se v té době staly podružnými a devadesátá léta jsou tak vnímána jako „ztracená dekáda.“ Během té doby však došlo k úpadku tradičních sekularistických stran v Turecku a objevil se prostor pro stranu, která bude ctít demokratické zásady (alespoň do určité míry) a zároveň bude postavena na muslimských základech. Touto stranou se stala AKP se svým předsedou Recepem Tayyip Erdoğanem. Zhruba v paralelně se v USA stal prezidentem George W. Bush a obě země navázaly novou spolupráci zejména po teroristických útocích v září 2001. Přestože AKP podporuje boj proti terorismu (Turecko čelí útokům ze strany Kurdů) a Turecko podpořilo misi v Afghánistánu, vztahy se postupně zhoršovaly. Turecký odpor k válce v Iráku a špatná komunikace ze strany politických špiček obou zemí vedl k ochlazení vztahů. Důležitou roli ve formování vztahů hraje také Turecký přístup k zahraniční politice v regionu. Turecko se v minulé dekádě snažilo o nulové problémy se svými sousedy, což vždy nebylo možné a nevedlo to k velkým úspěchům. S nástupem Baracka Obamy do Bílého domu se situace začala zlepšovat. Obama od začátku dává jasně najevo, že Turecko je pro něj důležitým partnerem pro stabilitu v regionu. Do bilaterálních vztahů však promlouvají další externí faktory, a přestože se spolupráce prohlubuje, k ideálnímu stavu se vztahy stále nepřiblížily.